

Jeg er jo ikke nogen god barthianer, siger Karl Barth

Den kendte professor modtager medarbejder fra Kristeligt Dagblad og siger noget om Øst og Vest, om verdsliggørelse, barnedaab og bordbøn og om, hvad man ikke kan jaa med sig i himlen

Basel, i oktober. (Fra vor udsendte medarbejder)

Lille læge — stort skilt, stor læge — lille skilt. — Mon mundheldet ogsaa passer paa teologer? Tanken strejfer én, naar man staar foran nr. 25 i den pæne, stille Pilgerstrasse, smaa 2-etages huse med haver foran i ud-kanten af Basel. Over dørklokken staar nemlig med diminutive bogstaver: BARTH.

Man ringer — en smule beklemmt, det skal ikke være nogen hemmelighed — og saa omsider kommer en ungkarls hushjælper, som kun en ungkarls hushjælper kan gøre det, hjælper gæsten til rette og lemper op paa første sal, ind i husets helligste med velspændte reoler paa alle fire vægge, — og Karl Barth rejser sig fra sit skrivebord.

— Og kender man ham kun fra fotografier, opdager man pludselig, at de lyver. Avisbilledernes Barth er en særdeles barsk og utilnærmelig herre, og saa er det en meget smilende og meget talende, maaske lidt kejtede mand, den 66-aarige, der lidt efter hyggeligt sidder og stopper sin pipe i lænestolen paa den anden side af det lave rygebord: Har De haft en god rejse? Kan De se at skrive, eller skal jeg tænde lidt mere lys? —

Det tomme rum . . .

— De beskæftigede Dem under den sidste del af krigen meget med det tyske problem?

— Ja, det gjorde jeg, men udviklingen har uægteligt overrasket mig. Jeg havde ventet, at sejrherterne, især amerikanerne, havde taget mere fornuftigt paa Tyskland og tyskerne. Tyskerne har ikke lært noget af krigen. Havde man haabet, at de skulle blive »sunde«, maa man fastslaa, at de er det mindre nu end nogensinde. Og det ansvar er de allerede. Hist og her dukker de gamle idealer op igen, og de gaar jo ikke saa lidt længere tilbage end til Hitler. Det er aanden fra før, der er faren. Jeg kender den fra min tid som professor i Tyskland fra 1921 til 1933. Hitler selv har jeg aldrig kæmpet saa energisk imod. Jeg anser Hindenburg for mere skyldig end ham. — Og til alt dette kommer saa den tyske genoprustning.

— Men »det tomme rum« —?

— Der er en ting, der er endnu farligere udfordring mod end end det tomme rum, og det er det fulde, — det, der er fyldt med 20 divisioner.

— Mange mennesker har travlt med at parallellisere nazismen i 40'erne med kommunismen i 30'erne. — Naturligvis har de meget til fælles: Statotalitarismen, den religiøse fanatisme og foragten for mennesket, det nutidige menneske, der ofres paa haabets og perspektivernes alter.

— Men forskellene?

— Nazismen var simpelthen vandvid. Hitler var afslindig og hans styre skabte ikke en betydelig personlighed, og ingen musik, ingen kunst, ingen litteratur. Kommunismen er et forfærdet forsøg paa at virkeliggøre en rigtig idé. Marx-læren er en idé, med tanke og alvor bagved, og Stalin er en mand af format. Det har jeg gjort mig

upopulær i Schweiz ved at hævde, at Knefald for Stalin, siger man. Nej, kun en konstatering af et faktum. Jeg har flere venner blandt kommunisterne. Det har jeg aldrig haft blandt nazister.

Vi maa ikke over for de to ideologier gøre os skyldig i en falsk forenkling. Over for nazismen kunne der kun gives eet svar. Men i kommunismen staar vi over for en virkelig idé, og den kan kun imødegaas med en bedre idé. I Vesttyskland maa en rigtig socialisme træde i stedet for de 20 divisioner. Som forholdene er nu, trækker kommunismen til landet som vand til en tør svamp.

Hromadka og Chao

— Og kirkerne bag jerntæppet?

— Vi her fra Vesten skal være forsigtige med at diktere de østlige kirker deres standpunkt. Og fra statens side er der jo endnu ikke sket overgreb. Nok har man i Ungarn ekspropriert kirkenes rige jordejendomme, 4 af dens fem gymnasier samt nedlagt de 3 af landets 4 teologiske fakulteter. Men hvor staar der noget i bibelen om, at kirken skal være bredsindet? Kirken maa spænde livsremmen ind, og det kunne jo være, at den, naar den er trængt helt op i krogen, først bliver kirke.

Situationen er en lignende i Østtyskland. Her lukker man de teologiske fakulteter i Leipzig, Jena, Greifswald, Rostock og Berlin og samler alle teologiske studenter under een hat i Wittenberg — over Luthers grav! Personlig tror jeg ikke, det er praktisk muligt at undervise 1000 studenter paa den maade, — tilmed vil de blive ensprejede og savne kontakten med studenterkammerater fra andre fag, men evangeliet maa i hvert fald ikke bruges som forsvaret for den pæne tradition, der her — trist nok — bydes. Treens renhed trues ikke deraf, end ikke om studenterne skal skoles i den herskende politiske læres grundsetninger.

Kirken har gjort mange fejl i fortiden, og dem maa den nu bære straffen for, siger professor Hromadka om den ungarske kirke, men han tilføjer, at den endnu ikke er blevet angrebet paa tro og lære.

— Og naar det sker?

— De fleste i den vestlige verden mener, at Hromadka allerede er gaaet for vidt i sin tolerance. Men han har været i Amerika, og det er amerikanerne, der har lært ham det frisdind, han nu praktiserer. Men han skal nok vide at sige nej, naar det skal siges. Den tillid har jeg til ham.

Se bare paa Chao, den kinesiske teologiprofessor, der traadte ud af det økonomiske arbejde paa spørgsmålet om Koreakrigen. Nu holdes han i husarrest paa 5. måned af dem, hvis erinde mange i Vesten beskyldte ham for at gaa. Hvorfor? Fordi han, paa trods af hvad

— Hvorfor den megen tale om verdsliggørelse i vore dage? Sekulariseringen har jo altid eksisteret. Var tidligere tiders forlovelse mellem stat og kirke ikke et tydeligt udslag af den? Og mon ikke den middelalderlige enheds-kultur er den hidtil mest raffinerede form for sekularisering. Nu er det sandede forhold kommet klart for dagen, og situationen er mere ærlig. Nu er en virkelig debat mellem samfund og kirke mulig.

Som et synligt udslag af den illusion, som enhedskulturen var, har vi f. eks. barnedaaben. Det centrale i kristendommen er jo imidlertid ikke en tilstand, men en afgørelse. Det har barnedaaben ka-

Barth — en antydning af et smil

stet et slør over. Daaben er Guds afgørelse, men mennesket maa anerkende den. Ja, ja, — jeg ved godt, det ikke stemmer med Deres Grundtvig.

Daaben kræver et ansvar af mennesket. Derfor maa mennesket først høre ordet, derpaa sige ja til det, og saa kommer daaben. Maaske er et tolvaaers barn modent dertil, maaske er man det først som gammel mand. Men ansvaret er det centrale.

— Vil De hermed foreslaa gen-daab af alle barnedaabte?

— Nej, naturligvis ikke. Daaben er jo rigtig nok, men ordenen, daabstraditionen er falsk, netop fordi den er rundet af tidligere tiders manglende blik for, at verden altid har været verdsliggjort. Vi skal ikke genåbne, men naar nu endelig sekulariseringen er kommet klart for dagen, maa det medføre en ændring af vor daabspraksis.

Frihed er et stort ord

— Beder De bordbøn?

Karl Barth ser spørgende paa spørgeren og maa saa først have historien om den svenske præst, der forloftedes over sin danske kollegas undladelse af at bede bordbøn før middagen i præstehjemmet. »Naar jeg ikke beder bordbøn, skyldes det min barthianske fortid,« lod forklaringen.

— Naturligvis beder jeg bordbøn, og det har jeg altid gjort, smiler Barth, men jeg jo heller ikke nogen god barthianer. Det har jeg jo for længe siden faaet at vide af de danske TI —

Freiheit in der Beschränkung. — Men det ord frihed betyder samtidig ansvar, fejrer han til.

Store konferencer interesserer mig ikke

— De tager del i forarbejdet til Verdenskirkerådets møde i Evanston i 1954?

— Ja, vore komitémøder varer 10 dage ad gangen! Men jeg ved endnu ikke, om jeg kommer til Evanston. Ingen aner jo, hvad fremtiden vil bringe. Selve arbejdet interesserer mig; men de store konferencer som saadanne gør det visselig ikke. Og en saadan Amerikarejse vil jo nok ogsaa føre gæsteførelsesninger med sig. Dem lægger jeg mere og mere paa hylden. Naar jeg indbydes til at holde foredrag, siger jeg som regel: Nej, men send mig jeres spørgsmål; saa skal jeg arbejde med dem. Jeg tror, foredragsformen er i baissen. Prædike i kirker gør jeg næsten heller ikke mere. Inden for mine egne fire vægge har jeg ogsaa mere end nok at lave. Og mine forelæsninger paa universitetet skal jeg jo i hvert fald passe. Netop nu staar semesteret for døren.

— Saa faar vi Dem altsaa næppe at se paa vore nordlige breddegrader?

— Nej, sikkert ikke, men De maa hilse deroppe, — omnibus et singulis! Dogmatikken tager hele min tid. Den giver mig arbejde nok.

— Hvornaar bliver den færdig?

Hovedrytende siger Karl Barth: Den er planlagt nøje forud, men for hvert bind vokser den — som et stort, stort træ...! Mon jeg ikke, hvad sidetal angaar, er den største dogmatiker i de sidste 3—400 år?

Men jeg faar den nok ikke med i himlen, slutter den skælske professor med et lunt blink hen mod de 8 bind paa skrivebordsreolen. — Vi retfærdiggjorts jo af naade, og ikke af »guten Werken«...

Koj Erik Lindqvist.

Præsten op paa aarets

Særlige Alle Helgens Alle Helgens

Ligesom tidligere aar finder den i morgen eftermiddag paa Alle Helgens dag andagter sted paa mange kirkegaarde landet over. København og nærmeste omegn holdes saaledes ikke færre end 100 Alle Helgens andagter.

Ogsaa gudstjenesten vil fleres steder faa sin særlige karakter i anledning af Alle Helgens dag. Enkelte kirker har det igennem flere aar været skik, at navnene paa dem, der siden sidste aar er døde i sognet, bliver oplæst i prædikestolen.

Sognepræst Niels Lund, Kirkekirke, hvor denne oplæsning af navnene paa aarets døde bl. a. finder sted, oplyser, at han først gang mødte denne skik som præst ved Kapernaumskirken i København, men at han ikke ved hvorfra den stammer.

Andagterne paa kirkegaardene

Pastor Lund tog skikken med sig til Stubbekøbing, hvor han igennem en aarrække var præst, og i Kirkekirke i København er det blevet tradition, at navnene paa aarets døde oplæses fra prædikestolen ved højmessens Alle Helgens dag. I ugen forud uddelles en lille tryksag i sognet om gudstjenesten. Til dem, der har mistet — hedder den.

Andagterne paa kirkegaardene

Til Indre Missions venner

I anledning af ungdomshjemmet »Skovtofte« 75 års jubilæum har ungdomshjemmets bestyrelse udsendt nedenstående opråb til Indre Missions venner:

Indre Mission har et barn, der hedder »Skovtofte«. 15. november 1877 aabnede frøken Thora Esche første gang »Magdalenehjemmet« døre for unge kvinder, der var i nød, og i disse 75 år har en stor skare fundet vej til »Magdalenehjemmet« og »Skovtofte« og har faaet hjælp til menneskelig oprejsning og til evigt liv.

— Af disse unge piger kom nogle ganske vist fra »Nyhavn« og lignende elendighed — men mange kom fra gode ja, fra kristne hjem, der ikke magtede deres opgave, hvad enten skylden saa var hjemmets eller pigens.

Arbejdet paa »Skovtofte« faar ikke statustotet, som næsten altid det socialt, filantropisk arbejde faar her i landet. Dette er hjemmets hæder og dets styrke — og derved skal det ogsaa helst blive.

Arbejdet ledes fremdeles efter de tre grundregler:

1) Ingen ung kvinde nægtes optagelse,

2) og men hun maa komme frivilligt,

3) og opholdet er gratis.

Udgifterne ved hjemmets drift dækkes dels af hjemmetindtægter, som sidste aar var: Fra vaskeriet 21.000 kr., vævestuen 8.000 kr. og haven 11.000 kr., dels af gaver.

Men selv om disse gaver har holdt sig gennem aarene, saa gør de stærkt stigende udgifter bl. a. til mad og brændsel, at sidste aar slutter med et underskud paa 27.000 kr.

Navnet »Skovtofte« har sin egen

Vil Indre Mission til 75 års jubilæet sende »Skovtofte« en jubilæumsgave? Hvor stor? Spørger man; og vi svarer: Hver efter sin evne! Vi har 100.000 kr. nede.

Vil Indre Missions venner besøge »Skovtofte« paa festdagen den 15. november, hvor Indre Mission formand har lovet at prædike ved en festgudstjeneste i Lyngby kirke, og hvor vi siden samles til fest paa »Skovtofte«?

Lad os minde hinanden om, at pastor Rudolf Frimodt i 12 aar bad om, at Gud ville sende os kvinder til arbejde blandt stakkels kvinder, og Gud sendte Thora Esche til denne barmhjertigheds-tjeneste, og vi vil huske, at vi, Herre og Frelser har sagt: Saa vaad barmhjertige, som eders himmelske fader er barmhjertig.

Johns. Krarup.

Da Vilh. Beck døde, sagde han: Venner, vil I være tro mod Indre Mission? Han havde vel allerede den gang en følelse af det, som foos i dag er ganske klart, at grundlæggelsen og pionerietiden var over, og at det var nødvendigt at drejede det sig om at blive ved at være trofast mod det, som var begyndt.

Det er sikkert morsommere at leve i vækkeslister og være med til at rejse nyt. Men vi maa se vilkkeligheden i øjnene. I al Gudsskabning ser vi en vis rytme. Har det været foraar og sommer, bliver det efteraar og vinter. Noget lignende gælder vel i Guds riges arbejde i hans tjeneste. For har vi tjenerer det godt at have initiativ. Men det er dog vigtigere, at grunden det eneste vigtige, at det er tro.

Vi staar med en dejlig aar i Indre Mission. En del af den hedder

Kristeligt Dagblad

57. AARGANG NR. 28

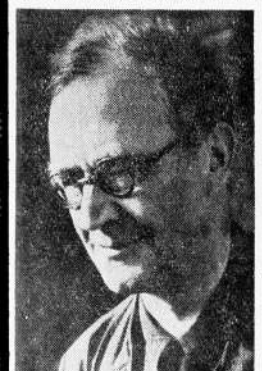
ABONNEMENT:
Pr. kvartal kr. 21 00
Pr. måned kr. 7 25
Løssalg 30 øre

Den gode Karl Barth

Arbejder fra Kristeligt om verdsliggørelse, ad man ikke en

— Hvorfor den megen tale om verdsliggørelse i vore dage? Sekulariseringen har jo altid eksisteret. Var tidligere tideres forlovelse mellem stat og kirke ikke et dydeligt udslag af den? Og man kan ikke den middelalderlige enhedskultur er den hidtil mest raffinerede form for sekularisering. Nu er det sande forhold kommet klart for dagen, og situationen er mere tydelig. Nu er en virkelig debat mellem samfund og kirke mulig.

Som et synligt udslag af den illusion, som enhedskulturen var, har vi f. eks. barnedaaben. Det centrale i kristendommen er jo imidlertid ikke en tilstand, men en afgørelse. Det har barnedaaben ka-

Barth — en antydning af et smil

ret et slør over. Daaben er Guds afgørelse, men mennesket maa anerkende den. Ja, ja — jeg ved godt, det ikke stemmer med Deres Grundtvig ...

Daaben kræver et ansvar af mennesket. Derfor maa mennesket først høre ordet, derpaa sige ja til det, og saa komme daaben. Maa-ke er et tolvtaars barn modentertil, maa-ke er man det først om gammel mand. Men ansvaret er det centrale.

— Vil De hermed foreslaa gen-aa af alle barnedøbe?
— Nej, naturligvis ikke. Daaben er jo rigtig nok, men ordenen, daabstraditionen er falsk, netop fordi den er rundet af tidligere tider manglende blik for, at ver- den altid har været verdsliggjort. Vi skal ikke gendøbe, men naar nu verdsliggørelsen er kommet klart for dagen, maa det med- føre en ændring af vor daabsprak- tisk.

Frihed er et stort ord

— Beder De borden?
Karl Barth ser spørgende paa borgen og maa saa først have historien om den svenske præst, der forblev ved over sin danske kollegas undladelse af at bede borden før middagen i præste- hjemmet. «Naar jeg ikke bede borden, skyldes det min barthian- ske fortid», lad forklaringen.

— Naturligvis beder jeg borden, og det har jeg altid gjort, skriver Barth, men jeg er jo heller ikke nogen god barthianer. Det har jeg jo for længe siden faaet i side af de danske. Vi

Freiheit in der Beschränkung. — Men det ord frihed betyder sam- tidigt ansvar, føjer han til.

Store konferencer interesserer mig ikke

— De tager del i forarbejdet til Verdenskirkerådets møde i Evan- ston i 1954?

— Ja, vore komitémeder varer 10 dage ad gangen! Men jeg ved endnu ikke, om jeg kommer til Evanston. Ingen aner jo, hvad fremtiden vil bringe. Selve arbej- det interesserer mig; men de store konferencer som saadanne gør det visselig ikke. Og en saadan Ame- rikarejse vil jo nok ogsaa føre gæ- steforelæsninger med sig. Dem lægger jeg mere og mere paa hy- len. Naar jeg indbydes til at holde foredrag, siger jeg som regel: Nej, men send mig jeres spørgsmaal; saa skal jeg arbejde med dem. Jeg tror, foredragsformen er i baaisen. Prædike i kirker gør jeg næsten heller ikke mere. Inden for mine egne fire vægge har jeg ogsaa mere end nok at lave. Og mine fo- relæsninger paa universitetet skal jeg jo i hvert fald paa. Netop nu staa semesteret for døren.

— Saa faar vi Dem altsaa næppe at se paa vore nordlige bredde- grader?

— Nej, sikkert ikke, men De maa hilse deroppe, — omnibus et sin- gulis! Dogmatikken tager hele min tid. Den giver mig arbejdet nok.

— Hvornaa bliver den færdig? Hovedrytteren siger Karl Barth: Den er planlagt nøje forud, men for hvert bind vokser den — som et stort, stort træ ...! Mon jeg ikke, hvad sidetallet angaar, er den største dogmatiker i de sidste 3—400 aar?

Men jeg faar den nok ikke med i himlen, slutter den skælske professor med et lunt blink hen mod de 8 bind paa skrivebordet. — Vi retfærdiggøres jo af naade, og ikke af «guten Werke» ...!

Kaj Erik Lindqvist.

Præsten oplæser navnene paa aarets døde i sognet

Særlige Alle Helgens gudstjenester og mange Alle Helgens andagter i morgen

Ligesom tidligere aar finder der i morgen eftermiddag paa Alle Helgens dag andagter sted paa mange kirkegaarde landet over. I København og nærmeste omegn holdes saaledes ikke færre end 20 Alle Helgens andagter.

Ogsaa gudstjenesten vil flere steder faa sin særlige karakter i anledning af Alle Helgens dag. I enkelte kirker har det igennem flere aar været skik, at navnene paa dem, der siden sidste aar er døde i sognet, bliver oplæst fra prædikestolen.

Sognepræst Niels Lund, Kingos kirke, hvor denne oplæsning af navnene paa aarets døde bl. a. finder sted, oplyser, at han første gang medte denne skik som ung præst ved Kapernaumskirken i København, men at han ikke ved, hvorfra den stammer.

Andagterne paa kirke- gaardene

Pastor Lund tog skikken med sig til Stubbekøbing, hvor han igennem en aarrække var præst, og i Kingos kirke i København er det nu blevet tradition, at navnene paa aarets døde oplæses fra prædike- stolen ved højmessens Alle Helgens dag. I ugen forud uddeler en lille tryksag i sognet om gudstjenesten. Til dem, der har mistet — hedder den.

Andagterne paa kirkegaardene

blev almindelige for en snes aar si- den, efter at bl. a. afdøde sogne- præst A. Fibiger, Eliaskirken, varmt i Kristeligt Dagblad havde anbefalet, at de fandt sted.

Takkeadresse til Alfred Th. Jørgensen

Som tidligere meddelt har dr. theol. Alfred Th. Jørgensen trukket sig tilbage fra Det lutherske Verdensforbunds eksekutivkomité, fordi alderen melder sig i form af svigtende kræfter. At man inden for Verdensforbundet i høj grad værdsætter dr. Jørgensens mange- aarige pionérindsats i det lutherske samarbejds tjeneste, har man faaet et smukt vidnesbyrd om under generalsekretær Lund-Quists Danmarks-ophold. Dr. Lund-Quist overrakte nemlig dr. Jørgensen en kaligrafert takkeadresse, under- skrevet af den eksekutivkomité med biskop Nygren i spidsen, der gik af i Hannover. I adressen gives der i hjertelige og varme vendinger udtryk for den taknemmelig- hed, med hvilken man tænker til- bage paa Alfred Th. Jørgensens virke.

Kirke og Menighed

Bethedas søndagsmøde

I morgen aften taler pastor Erik Hoppe i festsalen, Romersgade 17, København, over emnet «Hvad med evigheden?». Bethedas sangkor medvirker.

KFUM's centralforening

Ved underholdningen i aften («Lørdagskallerten») i KFUM's centralforening i København med- virker bl. a. skuespilleren Axel Boesen og pastor Gunner Tjelve. Desuden bliver der forskellig op- træden og musikalsk underhold- ning.

Basar
Vanløse menighed holdt i gaar og holder igen i dag basar i me- nighedshuset, Veras Allé 28.

Gudstjenester Møder

Lørdag
ANDAGTER:
Domkirken, 8.30 liturg, morgenandagt, Helligaandskirken, 15.
Sjælør, 19.30.
Solbjerg, 8.15.

Ennauskirken (Diakonissestiftelsen), 20.15 aftenandagt ved pastor Finerup. Kastrop, 14—22 Basar i menighedshu- set forud for menighedsarbejdet i Kas- trop.
Set. Albans kirke, Grønningen, kl. 19 Højtidelig allhelgensevper (dansk liturgisk aftenbøn) med prædiken af sognepræst Sven Nielsen.
21.45 Completorium (nattebøn) ved sognepræst P. Gamrath.

Søndag SØNDAGSSKOLER

Aalholm 9. Absalons 9.30. Absalons ha- veforening Ørsted 10.30. Advents 13.30.

BETHEDAS SØNDAGSMØDER

den 2. november kl. 20: Pastor Erik

Amagerbro 10. Annakirken 8.45. Ans- gars 13.30. Apostelkirken 12.30. Chri- stianskirken 13. Eliaskirken 10 og 11.30. Emmaus 13.30. Emndrup 10. Endrup- skolen 10. Finholm 9. Frederiksborg 10. Frederiksholm 13. Frihavns 13. Fugle- gaardsvej 13. Godthaabs 14.30. Grøndals 13.30. Hans Egede 8. Hellerup 10. Heile- ruplund 13.30. Helligaandskirkens 11.30. Højdevang 11. Jesuskirken 13. Johannes Døbers 13.30. Kapernaums 13.30. Kastrop 13.30. Kildevældskirken 9. Kingos 11. Lundevang 13.30. Lundehus 13.30. Lu- therkirken 9. Mariakirken 13.30. Marien- dal 10. Messiaskirken 10. Ordrup 10. Sa- muels 11. Sct. Jakobs 12. Sct. Lukas 10. Sct. Pauls 13.15. Sct. Petri 11.30. Simeons 9. Simon Peters 13.30. Sjølv 13.30. Strandmarkskirken 13.30. Sundkirken 8.30. Søborg 13. Tegenborg 13.30. Trinita- tis 10. Vangede 10. Vanløse 11.15. Vor Frelses 13. Sct. Johannes 13.

KFUK's hovedforening, St. Kannekestræ- de 19, kl. 20 Aabent hus.
M. K. A., 15 Kong Georgsvej 8, Aabent hus.
Evangelisk luth. Missionsforenings kirke. Blaaagardsgade 40, kl. 17 Rudolf Nielsen, Ungdomsmøde 18.30.
Luthersk Missionsforening, missionshu- set, Nansensgade 94, kl. 10.30 Søndags- skole, 18 Georg Jensen.

Luth. Missionsforening, Missionsmøde. 16 L. F. Christiansen, 19 C. Rosvall. Sangkor og strengekor medvirker.

KRISTELIGT DAGBLAD kan ikke paataage sig ansvaret for ma- nuskrifter, der uopfordret indsen- des til redaktionen. Ønskes ind- sendte manuskripter returneret, maa de være vedlagt porto.

Missionsugen i København for Ydre Mission

i forbindelse med udsalg afholdes i Grundtvigs Hus, Studie- stræde 38, i dagene den 4, 5. og 6. november 1952.

Deltagere i udsalget er:

Brødermenighedens danske mis- sion i Østafrika — Dansk forenet Sudanmissionen — Dansk kirke i Udlændet — Dansk Pathamission — Dansk Santalmission — Den grønlandske Kirkesang — Den nordiske Buddhismmission — Det dan- ske Missionselskab — Israelsmis- sionen — Lægmissionen — Porto Novo Missionen — Zambesemissi- onen — Østerlandsmissionen.

Program:

Tirsdag den 4.

Ydre-Missions-Ugen aab- nes af formanden, civil- ingeniør, baron C. A. Schaffalitzky de Mucka- dell.

- 13 Professor N. H. See: «Tjenere er forskellige, men Herren er een».

- 16 Missionær frk. Toftebæk: «Glimt fra den muslim- danske Verden», med lys- billeder. (Østerlandsmis- sionen).

- 19.30 Fru dr. Balslev, Nola- ge: «Paa et missionshospi- tal i Afrika» (Lægmissio- nen).

- 21.30 Det grønne spejderkor underholder under ledelse af frk. Birthe Larsen.

Onsdag den 5.

Udsalget aabnes.

- 13 Pastor Jens Hansen, Christiansfeld, (Brødre- menigheden).

- 16 Musikalsk underholdning ved pianistinden Margot Keller og kgl. kammer- sanger Marius Jacobsen. Oplæsning ved skuespiller K. J. Jacobsen. Flygel: Hornung & Møller.

- 19 Fhv. landstingsm., for- pagter Johs. Krarup: «Kristendom og dagligliv»

- 20.45 Missionær, pastor Stig Hannerz, Tao Fong Shan (Buddhismmissionen).

- 22 Dagen sluttes.

erlig. Nu er en virkelig debat mellem samfund og kirke mulig. — Som et enkelt udsalg af den illusion, som enhedskulturen var, har vi f. eks. barnedaaben. Det centrale i kristendommen er jo indlertid ikke en tilstand, men en afgørelse. Det har bandedaaben ka-

Barth — en anydning af et smil

at et slør over. Daaben er Guds afgørelse, men mennesket maa anerkende den. Ja, ja, — jeg ved godt, det ikke stemmer med Deres Grundtvig...

Daaben kræver et ansvar af mennesket. Derfor maa mennesket først høre ordet, derpaa sige ja til det, og saa kommer daaben. Maa- rke er et tolvtaars barn modent dertil, maa ske er man det først som gammel mand. Men ansvaret er det centrale.

— Vil De hermed foreslaa gen- daab af alle barnedøbe?

— Nej, naturligvis ikke. Daaben er jo rigtig nok, men ordenen, daabstraditionen er falsk, netop fordi den er rundet af tidligere tiders manglende blik for, at ver- den altid har været verdsliggjort. Vi skal ikke genløbe, men naar nu endelig sekulariseringen er kom- met klart for dagen, maa det med- føre en ændring af vor daabsprak- sis.

Frihed er et stort ord

— Beder De borden?

Karl Barth ser spørgende paa spørgeren og maa saa først have historien om den svenske præst, der forblev fædres over sin danske kollegas undlidelise af at bede borden for middagen i præste- hjemmet. — Naar jeg ikke beder borden, skyldes det min barthian- ske fortid, led forklaringen.

— Naturligvis beder jeg borden, og det har jeg altid gjort, smiler Barth, men jeg er jo heller ikke nogen god barthianer. Det har jeg jo for længe siden faaet at vide af de danske Ti — —, hvad er det nu, de hedder?

— Tidehversfolk...

— Rigtigt, ja; de har jo forlængst ekskommuniceret mig. Men hvad skal det forresten ogsaa til at lave en løre ud af, hvad en mand siger og skriver. Grundtvigianisme...! Barthianisme...! Aah, disse ja, ja! I-a, I-a, — er det ikke det æstet- siger?

En elev skal selv blive mester. Ikke ved at gentage sin egen lærer, men ved at lære af ham og blive selvstændig. Det kunne jeg ogsaa af og til have lyst til at sige til kirken. Her maa herske fuld fri- hed. Hvor er frihed et stort ord, ogsaa i evangeliet. Her skal De se.

Karl Barth henter fra reien over skrivebordet det sidst ud- komne bind af sin »Kirchliche Dogmatik« og peger paa indholds- fortællelsen: Freiheit ind der Ge- meinschaft, Freiheit zum Leoen,

at se paa vor nordlige bredde- grader?

— Nej, sikkert ikke, men De maa hilse deroppe, — omnibus et sin- gulis! Dogmatikken tager hele min tid. Den giver mig arbejde nok.

— Hvornaar bliver den færdig? Hovedrystende siger Karl Barth: Den er planlagt nøje forud, men for hvert bind vokser den — som et stort, stort træ...! Mon jeg ikke, hvad sidste angaar, er den største dogmatiker i de sidste 3-400 aar?

Men jeg faar den nok ikke med i himlen, slutter den skælske professor, med et blunk blink hen mod de 8 bind paa skrivebordsreolen. — Vi retfærdiggøres jo af naade, og ikke af »guten Werken«...

Kaj Erik Lindqvist.

der sted, oplyser, at han første gang mødte denne skik som ung præst ved Kaspernaumskirken i København, men at han ikke ved, hvorfra den stammer.

Andagterne paa kirke- gaardene

Pastor Lund tog skikken med sig til Stubbekøbing, hvor han igennem en aarrække var præst, og i Kin- gø kirke i København er det nu blevet tradition, at navnene paa aarets døde oplæses fra prædike- stolen ved højmessene Alle Helgens dag. I ugen forud uddeles en lille tryksag i sognet om gudstjenesten. »Til dem, der har mistet —« hed- der den.

Andagterne paa kirkegaardene

Til Indre Missions venner

I anledning af ungdomshjem- met »Skovtofte« 75 års ju- bilæum har ungdomshjemmets bestyrelse udsendt nedenstaa- ende opraad til Indre Missions venner:

Indre Mission har et barn, der hedder »Skovtofte«. 15. november 1877 aabnede irøken Thora Esche første gang »Magdalenehjemmet« døre for unge kvinder, der var i nød, og i disse 75 aar har en stor skare fundet vej til »Magdalene- hjemmet« og »Skovtofte« og har faaet hjælp til menneskelig oprejs- ning og til evigt liv.

Af disse unge piger kom nogle ganske vist fra »Nyhavn« og lig- nende elendighed — men mange kom fra gode, ja, fra kristne hjem, der ikke magtede deres opgave, hvad enten skylden saa var hjem- mets eller pigens.

Arbejdet paa »Skovtofte« faar ikke statsstøtte, som næsten alt andet socialt, filantropisk arbejde faar her i landet. Dette er hjemmets hæder og dets styrke — og derved skal det ogsaa helst blive.

Arbejdet ledes fremdeles efter de tre grundregler:

- 1) Ingen ung kvinde nægtes op- tagelse,
- 2) men hun maa komme frivil- ligt, og
- 3) opholdet er gratis.

Udgifterne ved hjemmets drift dækkes dels af hjemmeindtægter, sen sidste aar var: Fra vaskeriet 21.000 kr., køvestuen 8000 kr., og haven 11.000 kr., dels af gaver.

Men selv om disse gaver har holdt sig gennem aarene, saa gør de stærkt stigende udgifter bl. a. til mad og brændsel, at sidste aar sluttede med et underskud paa 27.000 kr.

Navnet »Skovtofte« har sin egen gribeende klang hos os ældre, maa- ske ogsaa fordi det minder os om kære navne, der kaldes takket frem: Vilh. Beck, Busch, Carl Moe, Gatzsche, Holstein, Stricker, Blom, Vøhtz; mænd, der forstod »Skov- tofte«s betydning og gav det kær- lig støtte.

Vil Indre Missions venner ogsaa i dag slutte kreds om »Skovtofte«s helt uundværlige rejsningsarbejde paa kristelig grund?

Vil der fra Indre Mission komme unge kvinder til afløsning af trofaste medarbejdere, der trænger til at spænde fra efter en lang arbejdsdag?

Vil Indre Mission ved aarlige gaver fortsætte gerningen som menighedens egen, eller skal det officielle forsorgsarbejde ogsaa støtte og dermed præge ogsaa dette hjem? Ja, dette er det store spørgsmål.

Vil Indre Mission til 75 års ju- bilæet sende »Skovtofte« en god jubilæumsgave? Hvor stor? spør- ger man; og vi svarer: Hvor efter sin evne! Vi har 100.000 kr. nødig.

Vil Indre Missions venner besæ- ge »Skovtofte« paa festdagen den 15. november, hvor Indre Missions formand har lovet at prædike ved en festgudstjeneste i Lyngby kirke, og hvor vi siden sangly til fest paa »Skovtofte«?

Lad os minde hinanden om, at pastor Rudolf Frimodt i 12 aar bad om, at Gud ville sende en kvinde til arbejde blandt stakkels kvinder, og Gud sendte Thora Esche til denne barmhjertigheds- tjeneste, og vi vil huske, at vor Herre og Frelser har sagt: Saa vær da barmhjertige, som eders him- melske fader er barmhjertig.

Johs. Krarup.

★

Da Vilh. Beck døde, sagde han: Venner, vil I være tro mod Indre Mission? Han havde vel allerede den gang en følelse af det, som for os i dag er ganske klart, at grund- læggelsens og pionertidens aar nu var ved at være forbi i IM, og nu drejede det sig om at blive ved og være trofast mod det, som var be- gyndt.

Det er sikkert morsommere at leve i vækkelsetider og være med til at rejse nyt. Men vi maa se vir- keligheden i øjnene. I al Guds skabning ser vi en vis rytme. Har det været foraar og sommer, bliver det efteraar og vinter. Noget lig- nende gælder vel i Guds rige og arbejdet i hans tjeneste. For hans tjener er det godt at have initia- tiv. Men det er dog vigtigere, ja, i grunden det eneste vigtige, at de er tro.

Vi staar med en dejlig arv i Indre Mission. En del af den hedder »Skovtofte«. Der stod gny om det arbejde, da Thora Esche tog fat. Nu gaar det mere stille af. Men der er stadig brug for det, efter- som verden er ond, ikke mindst mod de unge piger, der i vore dage har faaet saa megen frihed og ikke ved, hvad de skal bruge den til.

Mon ikke vi ved et snuptag kan hjælpe »Skovtofte« over en hin- dring? Det skulle ikke være saa svært, hvad det pekuniære angaar. Værre er det med de manglende medarbejdere. For de maa jo bedes frem.

C. Bartholdy.

UNGDOM FOR KRISTUS—

Maanedlige evangeliske ungdomsfest

i aften kl. 20

Grundtvigs Hus, Studiestræde 38

Pastor GEORG BARTHOLDY taler.

Fri entré. — Megen sang og musik. — Gratis sangblad.

for Verdensforbundet i høj grad værdsætter dr. Jørgensens mænge- aarige pionérindsats i det luther- ske samarbejdes tjeneste, har man faaet et smukt vidnesbyrd om un- der generalsekretær Lund-Quists Danmarks-ophold. Dr. Lund-Quist overrakte nemlig dr. Jørgensen en kaligrafert takkeadresse, under- skrevet af den eksekutivkomité med biskop Nygren i spidsen, der gik af i Hannover. I adressen gives der i hjertelige og varme vendin- ger udtryk for den taknemmelig- hed, med hvilken man tænker til- bage paa Alfred Th. Jørgensens virke.

Kirke og Menighed

Bethedas søndagsmøde

I morgen aften taler pastor Erik Hoppe i festalen, Romersgade 17, København, over emnet »Hvad med evigheden?«. Bethedas sangkor medvirker.

KFUM's centralforedning

Ved underholdningen i aften (»Lørdagskallerten«) i KFUM's centralforedning i København med- virker bl. a. skuespilleren Axel Boesen og pastor Gunner Tjalve. Desuden bliver der forskellig op- træden og musikalsk underhold- ning.

Basar

Vanløse menighed holdt i gaar og holder igen i dag basar i me- nighedshuset, Veras Allé 28.

Gudstjenester Møder

Lørdag

ANDAGTER:

Domkirken, 8.30 liturg. morgenandagt. Helligaandskirken, 15. Sjøtor, 19.30. Solbjerg, 8.15.

Emmauskirken (Diakonissestiftelsen), 20.15 Aftenandagt ved pastor Finerup. Kastrup, 14-22 Basar i menighedshu- set i fordel for menighedsarbejdet i Ka- strup. Set. Albans kirke, Grønningen, kl. 19 Højtidelig allehelgenavsepser (dansk liturgisk aftenbøn) med prædiken af sognepræst Sven Nielsen. 21.45 Completorium (nattebønnen) ved sognepræst P. Gamrath.

Søndag

SØNDAGSSKOLER

Aalholm 9. Absalons 9.30. Absalons ha- veforeningens Ørsted 10.30. Advents 13.30.

BETHEDAS-SØNDAGSMØDER

den 2. november kl. 20: Pastor Erik Hoppe: »Hvad med evigheden?« Bethes- das sangkor medvirker.

Haslev Højskolekreds

i København afholder møde man- dag den 3. ds. kl. 20 i KFUK, St. Kannekestræde. Lærer Borup taler.

Søg ogsaa DERES nye pige gennem

Kristeligt Dagblad

KRISTELIGT DAGBLAD kan ikke paataage sig ansvaret for ma- nuskrifter, der uopfordret indsen- des til redaktionen. Ønskes ind- sendte manuskripter returneret, maa de være vedlagt porto.

Missionsugen i København for Ydre Mission

i forbindelse med udsalg

afholdes i Grundtvigs Hus, Studie- stræde 38, i dagene den 4. 5. og 6. november 1952.

Deltagere i udsalget er:

Brødremissionens danske mis- sion i Østafrika — Dansk forenet Sudanmissionen — Dansk kirke i Udlandet — Dansk Pathamission — Dansk Santalmission — Den grønlandske Kirkesang — Den nor- diske Buddhistmission — Det dan- ske Missionsselskab — Israelmis- sionen — Lægmissionen — Porto Novo Missionen — Zambesemissio- nen — Østerlandsmissionen.

Program:

Tirsdag den 4.

Kl. 12 Ydre-Missions-Ugen aab- nes af formanden, civil- ingeniør, baron C. A. Schaffalitzky de Mucka- dell.

- 13 Professor N. H. Søb: »Tjenerne er forskellige, men Herren er een«.

- 16 Missionær frk. Toftbæk: »Glimt fra den muhamme- danske Verden«, med lys- billeder. (Østerlandsmis- sionen).

- 19.30 Fru dr. Balslev, Ndola- ge: »Paa et missionshospi- tal i Afrika« (Lægmissio- nen).

- 21.30 Det grønne spejderkor underholder under ledelse af frk. Birthe Larsen.

Onsdag den 5.

- 12 Udsalget aabnes.

- 13 Pastor Jens Hansen, Christiansfeld, (Brødre- missionen).

- 16 Musikalsk underholdning ved pianistinden Margot Keller og kgl. kammer- sanger Marius Jacobsen. Oplæsning ved skuespiller Kj. H. Jacobsen. Flygel: Hornung & Møller.

- 19 Flv. landstingsm., for- pagter Johs. Krarup: »Kristendom og dagligliv«

- 20.45 Missionær, pastor Stig Hannerz, Tao Fong Shan (Buddhistmissionen).

- 22 Dagen sluttes.

Torsdag den 6.

- 12 Udsalget aabnes.

- 13 Sognepræst Johs. Søbye, Samuiskirken (Sudanmis- sionen).

- 16 Introduktion af en kine- sisk læge fra lægeskolen i Mukden, dr. Lee Kuang Yi, ved missionær Axel Christensen. I referer vi- ser dr. med. J. Frimodt- Møller, Arogayaram, far- vefilmen fra Øst Jeyppore.

- 19.30 Pastor H. F. Jørgensen: Kristendom og Buddisme

- 21.45 Afslut- ved kommu- naler: Søren Borello.

Entré 50 øre for voksne, 25 øre for børn, kort a 1.50 kr. betales ved indgangen.

NB! Mandag den 3. november kl. 12-16 vil damer være til stede i Grundtvigs Hus for at modtage ga- ver til de forskellige missioner.

ve til Dansk Kirke i Udlandet
Dag søndag den 2. november
Kontor:
Vendersgade 8
København K
Giro 1395

det skal ikke være nogen hemmelighed — og saa omsorgsfuldt, som kun en ungkarls husholderske kan gøre det, hjælper gæsten til rette og lemper op paa første sal, ind i husets helligste med velspækkede reoler paa alle fire vægge. — og Karl Barth rejser sig fra sit skrivebord.

Og kender man ham kun fra fotografier, opdager man pludselig, at de lyver. Avisbildernes Barth er en særdeles barsk og utilnærmelig herre, og saa er det en meget smilende og meget talende, maaske lidt kejtet mand, den 66-aarige, der lidt efter hyggeligt sidder og stopper sin pipe i lænestolen paa den anden side af det lave rygebord: Har De haft en god rejse? Kan De se at skrive, eller skal jeg tænde lidt mere lys? —

Det tomme rum . . .

— De beskæftigede Dem under den sidste del af krigen meget med det tyske problem?

— Ja, det gjorde jeg, men udviklingen har uanægtelig overrasket mig. Jeg havde ventet, at sejrherrene, især amerikanerne, havde taget mere fornuftigt paa Tyskland og tyskerne. Tyskerne har ikke lært noget af krigen. Havde man haabet, at de skulle blive 'sunde', maa man fastslaa, at de er det mindre nu end nogensinde. Og det ansvar er de allerede. Hist og her dukker de gamle idealer op igen, og de gaar jo ikke saa lidt længere tilbage end til Hitler. Det er aanden fra før, der er faren. Jeg kender den fra min tid som professor i Tyskland fra 1921 til 1933. Hitler selv har jeg aldrig kæmpet saa energisk imod. Jeg anser Hindenburg for mere skyldig end ham. — Og til alt dette kommer saa den tyske genoprustning.

— Men »det tomme rum« —?

— Der er en ting, der er en endnu farligere udfordring mod end det tomme rum, og det er det fulde, — det, der er fyldt med 20 divisioner.

— Mange mennesker har travlt med at parallelisere nazismen i 40erne med kommunismen i 50erne. — Naturligvis har de meget til fælles: Statotalitarismen, den religiøse fanatisme og foragten for mennesket, det nutidige menneske, der ofres paa haabets og perspektivernes alter.

— Men forskellene?

— Nazismen var simpelthen vandig. Hitler var afslindig og hans styre skabte ikke en betydelig personlighed, og ingen musik, ingen kunst, ingen litteratur. Kommunismen er et ferktet farsøg paa at virkeliggøre en rigtig ide. Marxisme er en ide, med tanke og alvor bagved, og Stalin er en mand af format. Det har jeg gjort mig

opmærksom på. Knapelad for Stalin, siger man. Nej, kun en konstatering af et faktum. Jeg har flere venner blandt kommunisterne. Det har jeg aldrig haft blandt nazister.

Vi maa ikke over for de to ideologier gøre os skyldig i en falsk forenkling. Over for nazismen kunne der kun gives et svar. Men i kommunismen staar vi over for en virkelig ide, og den kan kun imødegaaes med en bedre ide. I Vesttyskland maa en rigtig socialisme træde i stedet for de 20 divisioner. Som forholdene er nu, trækker kommunismen til landet som vand til en tør svamp.

Hromadka og Chao

— Og kirkerne bød jerntæppet?

— Vi her fra Vesten skal være forsigtige med at diktere de østlige kirker deres standpunkt. Og fra statens side er der jo endnu ikke sket overblik. Nok har man i Ungarn eksproprieret kirkenes rigdomme, 4 af dens fem gymnasier samt nedlagt de 3 af landets 4 teologiske fakulteter. Men hvor staar der noget i bibelen om, at kirken skal være besiddende? Kirken maa spænde læremmen ind, og det kunne jo være, at den, naar den er trængt helt op i krogen, først bliver kirke.

Situationen er en lignende i Østtyskland. Her lukker man de teologiske fakulteter i Leipzig, Jena, Greifswald, Rostock og Berlin og samler alle teologiske studenter under en hat i Wittenberg — over Luthers grav! Personlig tror jeg ikke, det er praktisk muligt at undervise 1000 studenter paa den maade, — tilmed vil de blive enspredte og savne kontakten med studenterkammerater fra andre fag, men evangeliet maa i hvert fald ikke bruges som forsvar for den pæne tradition, der her — trist nok — brydes. Troens renhed trues ikke deraf, end ikke om studenterne skal skoles i den herskende politiske læres grunde. Kirken har gjort mange fejl i fortiden, og dem maa den nu bære straffen for, siger professor Hromadka om den ungarske kirke, men han tilføjer, at den endnu ikke er blevet angrebet paa tro og lære.

— Og naar det sker?

— De fleste i den vestlige verden mener, at Hromadka allerede er gaaet for vidt i sin tolerance. Men han har været i Amerika, og det er amerikanerne, der har lært ham det frisdind, han nu praktiserer. Men han skal nok vide at sige nej, naar det skal siges. Den tillid har jeg til ham.

Se bare paa Chao, den kinesiske teologiprofessor, der traadte ud af det økumeniske arbejde paa spørgsmålet om Koreakrigen. Nu holdes han i husarrest paa 5. måned af dem, hvis erindring mange i Vesten beskyldte ham for at gaa. Hvorfor? Fordi han, paa trods af hvad kommunisterne ønskede, han skulle sige, har talt djærvt om en kirke, en Herre, et kristent brøderskab. Da evangeliets frihed truedes, gav han ikke efter.

Det stemmer ikke med Grundtvig

— Professorerne har talt sig op. Piben er gaaet ud og maa alter tændes. I stilheden staar endnu hans sidste sætninger. Sproget er det daarde tyske, men det schweiziske tonefald gør det til en mild, smilende tale, selv naar emnet er alvorligt.

— Teologien har et ansvar over for tidens spørgsmål, men den maa ikke optere for øst eller vest. Den kan kun trives i frihed, og den maa nu mere end tidligere ud af elfenbenstærnet.

— Er det den tillagende verdsliggørelse, der nødvendiggør dette?

serlig. Nu er en virkelig debat mellem samfund og kirke mulig.

Som et synligt udslag af den illusion, som embedskulturen var, har vi f. eks. barnedaaben. Det centrale i kristendommen er jo imidlertid ikke en tilstand, men en afegørelse. Det har barnedaaben ka-

Barth — en anlydning af et smil

stet et slør over. Daaben er Guds afgørelse, men mennesket maa anerkende den. Ja, ja, — jeg ved godt, det ikke stemmer med Ders Grundtvig . . .

Daaben kræver et ansvar af mennesket. Derfor maa mennesket først høre ordet, derpaa sige ja til det, og saa komme daaben. Maaske er et tolvaaers barn modent dertil, maaske er man det først som gammel mand. Men ansvaret er det centrale.

— Vil De hermed foreslaa gen- daab af alle barnedaabede?

— Nej, naturligvis ikke. Daaben er jo rigtig nok, men ordenen, daabstraditionen er falsk, netop fordi den er rundet af tidligere tiders manglende blik for, at verden altid har været verdsliggjort. Vi skal ikke genåbne, men naar nu endelig sekulariseringen er kommet klart for dagen, maa det medføre en ændring af vor daabspraxis.

Frihed er et stort ord

— Beder De borden?

Karl Barth ser spørgende paa spørgeren og maa saa først have historien om den svenske præst, der forblev færdig over sin danske kollegas undladelse af at bede borden før middagen i præstehjemmet. »Naar jeg ikke beder borden, skyldes det min barthianske fortid,« lod forklaringen.

— Naturligvis beder jeg borden, og det har jeg altid gjort, smiler Barth, men jeg er jo heller ikke nogen god barthianer. Det har jeg jo for længe siden faaet at vide af de danske Ti — — —, hvad er det nu, de hedder?

— Tidehvervsfolk . . .

— Rigtigt, ja; de har jo forlængst ekskommuniseret mig. Men hvad skal det forresten ogsaa til at lave en lære ud af, hvad en mand siger og skriver. Grundtvigianisme . . . Barthianisme . . . Aah, disse ja, ja, 1-1-a, — er det ikke det æstet siger?

En elev skal selv blive mester. Ikke ved at gentage sin egen lærer, men ved at lære af ham og blive selvstændig. Det kunne jeg ogsaa af og til have lyst til at sige til kirken. Her maa herske fuld frihed. Hvor er frihed et stort ord, ogsaa i evangeliet. Her skal De se.

Karl Barth henter fra reolen over skrivebordet det sidste udkomme bidt af sin »Kirchliche Dogmatik« og peger paa indholdsfortegnelsen: Freiheit ind der Gemeinschaft, Freiheit zum Leoen,

at se paa vore nordlige breddegrader?

— Nej, sikkert ikke, men De maa hilse deroppe, — omnibus et singulis! Dogmatikken tager hele min tid. Den giver mig arbejde nok.

— Hvornaar bliver den færdig? Hovedrystende siger Karl Barth: Den er planlagt nøje forud, men for hvert bind vokser den — som et stort, stort træ . . . Mon jeg ikke, hvad sidetallet angaar, er den største dogmatiker i de sidste 3-4000 aar?

— Men jeg faar den nok ikke med i himlen, slutter den skælske professor med et hurtigt blink hen mod de 8 bind paa skrivebordet. — Vi retfærdiggøres jo af naade, og ikke af »guten Werken« . . .

Køjt Erik Lindqvist.

der sted, oplyser, at han for gang mødte denne skik som en præst ved Kapernaumskirken i København, men at han ikke ved hvorfra den stammer.

Andagterne paa kirkegaardene

Pastor Lund tog skikken med sig til Stubbekøbing, hvor han igen en aarrække var præst, og i Kirkegårds Kirke i København er det blevet tradition, at navnene paa aarets døde oplæses fra prædikenstolen ved højmessens Alle Helgengang. I ugen forud uddelles en liturgisk tryksag om gudstjenesten. »Til dem, der har mistet —« hedder den.

Andagterne paa kirkegaardene

Til Indre Missions venner

I anledning af ungdomshjemmet »Skovtofte« 75 aars jubilæum har ungdomshjemmets bestyrelse udsendt nedenstående oprab til Indre Missions venner:

Indre Mission har et barn, der hedder »Skovtofte«, 13. november 1877 aabnede fru Thora Esche første gang »Magdalenehjemmet« — dør for unge kvinder, der var i nød, og i disse 75 aar har en stor skare fundet vej til »Magdalenehjemmet« og »Skovtofte« og har faaet hjælp til menneskelig oprejsning og til evigt liv.

Af disse unge piger kom nogle ganske vist fra »Nyhavn« og lignende elendighed — men mange kom fra gode, ja, fra kristne hjem, der ikke magtede deres opgave, hvad enten skylden var på hjemmets eller pigens.

Arbejdet paa »Skovtofte« faar ikke statustætte, som næsten al andet socialt, filantropisk arbejde faar her i landet. Dette er hjemmets hæder og dets styrke, og derved skal det ogsaa helst blive.

Arbejdet ledes fremdeles efter de tre grundregler:

- 1) Ingen ung kvinde nægtes optagelse,
- 2) men hun maa komme frivilligt, og
- 3) opholdet er gratis.

Udgiftene ved hjemmets drift dækkes dels af hjemmeindtægter, som sidste aar var: Fra vaskeret 21.000 kr., værestuen 8.000 kr. og haven 11.000 kr., dels af gaver.

Men selv om disse gaver har holdt sig gennem aarene, saa gør de stærkt stigende udgifter blot a. til mad og brændsel, at sidste aar sluttede med et underskud paa 27.000 kr.

Navnet »Skovtofte« har sin egen gribende klang hos os ældre, maaske ogsaa fordi det minder os om kære navne, der kalder takken frem: Vilh. Beck, Busch, Carl Moe, Gøtzsche, Holstein, Stricker, Blom, Vohtz; mænd, der forstod »Skovtofte«s betydning og gav det kærlig støtte.

Vil Indre Missions venner ogsaa i dag slutte kreds om »Skovtofte«s helt uudnyttede rejsningsarbejde paa kristelig grund?

Vil der fra Indre Mission komme unge kvinder til afløsning af trofaste medarbejdere, der trænger til at spænde fra efter en lang arbejdsdag?

Vil Indre Mission ved aarlige gaver fortsætte gerningen som menighedens egen, eller skal det officielle forsørgsarbejde ogsaa støtte og dermed præge ogsaa dette hjem? Ja, dette er det store spørgsmål.

Vil Indre Mission til 75 aars jubilæet sende »Skovtofte« en gave? Vil Indre Missions venner bære »Skovtofte« paa festdagen den 13. november, hvor Indre Mission formand har lovet at prædike ved en festgudstjeneste i Lyngby kirke, og hvor vi siden samles til fest paa »Skovtofte«?

Lad os minde hinanden om, at pastor Rudolf Frimodt i 12 aar bad om at Gud ville sende os kvinder til arbejde blandt stakkede kvinder, og Gud sendte Thora Esche til denne barmhjertigheds tjeneste, og vi vil huske, at vi Herre og Freller har sagt: Saa var da barmhjertige, som eders himmelske fader er barmhjertig.

★ Johs. Krarup.

Da Vilh. Beck døde, sagde han: Venner, vil I være tro mod Indre Mission? Han havde vel allerede den gang en følelse af det, som det er i dag er ganske klart, at grundlæggelsen og pionerarbejdet har været at være forbi i IM, og han drejede det sig om at blive ved, være trofast mod det, som var lyndt.

Det er sikkert morsommere at leve i vækselfæstider og være med til at rejse nyt. Men vi maa se vilkærligheden i øjnene. I al Guds skabning ser vi en vis rytme. Han har været foraar og sommer, blivende efteraar og vinter. Noget lignende gælder vel i Guds rige arbejde i hans tjeneste. For ham tjenerer er det godt at have initiativ. Men det er dog vigtigere, lig grundten det eneste vigtigste, at det er tro.

Vi staar med en dejlig arv i Indre Mission. En del af den hedder »Skovtofte«. Der stod gny om det arbejde, da Thora Esche tog til. Nu gaar det mere stille af. Vi da er stadig brug for det, efter som verden er ond, ikke mindst mod de unge piger, der i vore da har faaet saa megen frihed og ikke ved, hvad de skal bruge den til.

Mon ikke vi ved et snuptag kan hjælpe »Skovtofte« over en hindring? Det skulle ikke være så svært, hvad det pekuniære angår. Værre er det med de manglende medarbejdere. For de maa jo bedes frem.

C. Bartholdy.

UNGDOM

Maanedlige ev

i al

Grundtvigs l

Pastor GEOR

Fri entré. — Megen sat

Nerveliniken BRINKEN, Vordingborg
modtager til be-
handl. af blinde
nervevæge og
sindslidende pa-
tienter. — Pro-
spekt tilsendes
Telefon 247

Bibelplan for 1953

Verdensforeningen til Bibel-
lærens Fremme (Scripture Union)
har i aar udsendt bibelplan for
1953 til læsning af hele bibelen
(den grønne plan).

Priserne er: Pr. stk. 20 øre, pr.
10 stk. kr. 1,75 — 25 stk. kr. 4,00 —
50 stk. kr. 7,00 — 100 stk. kr. 10,00.
Alt plus porto. 12 øre pr. 25 stk.

Ekspedition: Pastor Johs. Fevele,
Duntzfeldts Allé 19, Hellerup.
Telf. Helrup 2767. Postkonto 473.31.

Kun vore bibelplaner gælder som
medlemskort af verdensforeningen.
Børge Hjerl-Hansen.

Giv en god gave til Dansk Kirke i U Alle Helgens Dag søndag den 2. no